

3. Wysokość dodatku oblicza się od emerytury lub renty inwalidzkiej (ust. 1) bez jakichkolwiek dodatków.

§ 8. W razie ponownego ustalenia wysokości renty inwalidzkiej na podstawie art. 70 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 6 i z 1972 r. Nr 16, poz. 114) wysokość dodatku ulega ponownemu ustaleniu, jeżeli nową wysokość renty ustala się od zarobków z pracy nauczycielskiej (§ 3 i 4); wysokość dodatku nie ulega natomiast zmianie, jeżeli nową wysokość renty ustala się od zarobków z pracy innej niż praca nauczycielska.

§ 9. W razie zbiegu prawa do dodatku z tytułu pracy nauczycielskiej oraz do dodatku z tytułu pracy naukowej, przysługującego na podstawie art. 46 ustawy, o której mowa w § 8, uprawnionemu wypłaca się jeden z tych dodatków, a mianowicie wyższy lub wybrany przez niego.

§ 10. 1. Dodatek z tytułu pracy nauczycielskiej do emerytur i rent inwalidzkich przyznanych przed dniem 1 maja 1972 r. przyznaje się poczynając od dnia 1 maja 1972 r.

2. Dodatek, o którym mowa w ust. 1, przyznaje się w wysokości 10% emerytury lub renty inwalidzkiej.

3. Dodatek przyznawany na wniosek zainteresowanego zgłoszony w terminie do dnia 31 grudnia 1973 r. wypłaca się poczynając od dnia 1 maja 1972 r., a na wniosek zgłoszony

w terminie późniejszym — za okres trzech miesięcy wstecz od dnia zgłoszenia wniosku.

§ 11. Prawa do dodatku do emerytury lub renty inwalidzkiej z tytułu pracy nauczycielskiej nie nabywa, a nabyte traci osoba prawomocnie ukarana w trybie dyscyplinarnym karą wydalenia ze służby z pozbawieniem szczególnych uprawnień emerytalnych związanych ze służbą nauczycielską.

§ 12. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do nauczycieli uprawnionych do emerytur i rent inwalidzkich określonych w przepisach:

- 1) ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 19),
- 2) ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 10) z uwzględnieniem przepisu art. 6 tej ustawy,
- 3) ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 11).

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 maja 1972 r.

Minister Pracy, Plac i Spraw Socjalnych: *W. Kawalec*

221

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 18 lipca 1972 r.

w sprawie gospodarowania wyrobami ze złota i platyny.

Na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301, z 1956 r. Nr 54, poz. 244 i Nr 58, poz. 270 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115) oraz w związku z § 3 zarządzenia Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 14 lutego 1957 r. w sprawie przekazania uprawnień do wydawania przepisów o gospodarowaniu: stalą, metalami nieżelaznymi oraz niektórymi metalami szlachetnymi (Monitor Polski Nr 15, poz. 115) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie dotyczy obrotu wyrobami ze złota i platyny zdatnymi do użytku, skupu od ludności wyrobów ze złota lub platyny niezdatnych do użytku i części tych wyrobów oraz produkcji, przerobu i napraw wyrobów ze złota i platyny.

2. Rozporządzenie nie dotyczy przerobu na celę gospodarki narodowej wyrobów ze złota lub platyny posiadanych przez jednostki gospodarki uspołecznionej.

§ 2. Zabrania się prywatnym przedsiębiorstwom handlu detalicznego dokonywania obrotu wyrobami ze złota i platyny.

§ 3. Skupu, przerobu i napraw wyrobów ze złota dokonują:

- 1) państwowe przedsiębiorstwa „Jubiler”,
- 2) placówki handlowe i przemysłowe Zjednoczonych Zespołów Gospodarczych Sp. z o.o. „Veritas” oraz Centrali Wytwórczości i Handlu Dewocyjnego „Ars Christiana”,

które uzyskały zezwolenie Ministra Finansów na dokonywanie tych czynności i są wpisane do rejestru organizacji społecznych prowadzących działalność gospodarczą.

§ 4. Przerobu i napraw powierzonych wyrobów ze złota, z wyjątkiem przerobu na półfabrykaty używane w protetyce dentystycznej, mogą również dokonywać:

- 1) zakłady spółdzielni pracy zrzeszonych w Centralnym Związku Spółdzielczości Pracy, zarejestrowane zgodnie z przepisami prawa probierczego, a zatrudniające w zakładzie co najmniej jednego mistrza złotnictwa ze specjalnością w zakresie wyrobu i naprawy przedmiotów z metali szlachetnych,
- 2) rzemieślnicy posiadający uprawnienia do wykonywania złotnictwa ze specjalnością w zakresie wyrobu i naprawy przedmiotów z metali szlachetnych oraz dyplom mistrza w tym rzemiośle.

§ 5. Skupu, przerobu i napraw powierzonych wyrobów z platyny mogą dokonywać wyłącznie państwowe przedsiębiorstwa „Jubiler”.

§ 6. Produkcję wyrobów ze złota i platyny na zaopatrzenie rynku mogą prowadzić wyłącznie jednostki, które uzyskały zezwolenie Ministra Finansów.

§ 7. 1. Zawartość czystego kruszcu w wyrobach ze złota i platyny uzyskanych z produkcji lub przerobu nie może przekroczyć 15 g.

2. Ograniczenie zawarte w ust. 1 nie dotyczy wytwarzania wyrobów na eksport lub eksport wewnętrzny i wyrobów artystycznych. Ograniczenie to nie dotyczy również wyrobów wytwarzanych przez państwowe przedsiębiorstwa „Jubiler” z powierzonych złota.

§ 8. 1. Jednostki uprawnione do przerobu i napraw powierzonych wyrobów ze złota (§ 3 i 4) lub platyny (§ 5) mogą dodawać złoto i platynę nabyte w trybie określonym w § 11.

2. Ilość złota lub platyny, która może być dodawana przy przerobie i naprawie powierzonych wyrobów, ustala Centrala Jubilerska „Jubiler”.

§ 9. Wprowadzenie do obrotu wyrobów ze złota lub platyny i półfabrykatów z tych kruszców używanych w protetyce dentystycznej, jak również wydanie takich wyrobów i półfabrykatów dentystycznych osobie zlecającej ich wykonanie może nastąpić po stwierdzeniu przez urząd probierczy zgodności ich wykonania z przepisami prawa probierczego.

§ 10. 1. Wyroby ze złota lub platyny nabyte w drodze skupu przez przedsiębiorstwa i placówki wymienione w § 3 i 5 podlegają odprzedaży Mennicy Państwowej.

2. Po dokonanych komisyjnie wyłączeniach wyrobów ze złota lub platyny stanowiących dobra kultury oraz nie uszkodzonych oryginalnych monet złotych — Mennica Państwowa przetapia pozostałe wyroby i monety nabyte od jednostek prowadzących skup.

3. Wyłączone wyroby i monety, o których mowa w ust. 2, Mennica Państwowa odprzedaje Narodowemu Bankowi Polskiemu.

§ 11. Mennica Państwowa zaopatruje w złoto i platynę jednostki uprawnione do produkcji, przerobu i napraw wyrobów ze złota i platyny oraz jednostki uprawnione do odprzedaży złota w ilościach ustalonych przez Ministra Finansów.

§ 12. Przewidziane w rozporządzeniu transakcje złotem i platyną dokonywane są po cenach ustalonych przez Państwową Komisję Cen.

§ 13. Kontrolę skupu, przerobu i napraw wyrobów ze złota i platyny sprawują organy kontroli finansowej Ministerstwa Finansów.

§ 14. Jednostki uprawnione do skupu wyrobów ze złota i platyny obowiązane są prowadzić rejestr skupu złota i platyny, a jednostki uprawnione do przerobu i napraw wyrobów ze złota, wymienione w § 3 pkt 2 i w § 4 pkt 2, obowiązane są prowadzić rejestr przerobu złota wraz z księgą podatkową — według odrębnie ustalonych wzorów.

§ 15. Traci moc:

- 1) rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 9 października 1959 r. w sprawie gospodarowania niektórymi wyrobami użytkowymi ze złota i platyny (Dz. U. z 1960 r. Nr 1, poz. 3, z 1963 r. Nr 34, poz. 200 i z 1966 r. Nr 16, poz. 100), z wyjątkiem przepisów § 11—13, które pozostają w mocy do dnia 31 grudnia 1972 r.,
- 2) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 28 października 1965 r. w sprawie obrotu wyrobami ze złota i platyny zdatnymi do użytku (Monitor Polski Nr 60, poz. 308),
- 3) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 16 lutego 1960 r. w sprawie określenia oddziałów Przedsiębiorstwa Produkcji i Handlu Dewocjonaliami „Veritas” oraz oddziałów Centrali Wytwórczości i Handlu Dewocyjnego „Ars Christiana”, które są uprawnione do skupu i przerobu wyrobów użytkowych ze złota (Monitor Polski Nr 19, poz. 94),
- 4) zarządzenie nr 77 Ministra Finansów z dnia 16 marca 1960 r. w sprawie odprzedaży przez Przedsiębiorstwo Produkcji i Handlu Dewocjonaliami „Veritas” oraz Centralę Wytwórczości i Handlu Dewocyjnego „Ars Christiana” wyrobów użytkowych ze złota.

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1972 r.

Minister Finansów: S. Jędrzychowski

222

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU SPOŻYWCZEGO I SKUPU

z dnia 28 lipca 1972 r.

w sprawie zasad i trybu powoływania oraz zakresu działania rzeczoznawców i zaprzysiężonych próbobiorców.

Na podstawie art. 8 pkt 3 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o Państwowej Inspekcji Skupu i Przetwórstwa Artykułów Rolnych (Dz. U. Nr 16, poz. 137) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przy wojewódzkich delegaturach Państwowej Inspekcji Skupu i Przetwórstwa Artykułów Rolnych, zwanej dalej „Inspekcją”, ustanawiani są rzeczoznawcy z zakresu techniki obrotu, towaroznawstwa i technologii oraz zaprzysiężeni próbobiorcy w dziedzinach należących do zakresu działania Inspekcji.

§ 2. 1. Do zakresu działania rzeczoznawców należy badanie towarów i określanie ich jakości oraz wydawanie w

imieniu Inspekcji orzeczeń określających przydatność i przeznaczenie towaru oraz zmniejszenie jego wartości.

2. Do zakresu działania zaprzysiężonych próbobiorców należy pobieranie próbek towarów i przekazywanie ich właściwemu organowi Inspekcji do zbadania.

3. Rzeczoznawcy i próbobiorcy działają na zlecenie Inspekcji lub uczestników obrotu towarowego.

§ 3. Rzeczoznawcą albo zaprzysiężonym próbobiorcą może być osoba, która:

- 1) jest obywatelem polskim i korzysta w pełni z praw publicznych,